

КЊИГЕЋИЉИ НУАШЋЕ
ЋИН ВРЈЕМЈА НУОУО

САВРЕМЕНА ВЛАШКА
ПОЕЗИЈА

Република Србија
Министарство културе

Овај пројекат је суфинансиран из Буџета
Републике Србије-Министарства културе у области
дигитализације савременог стваралаштва у
Републици Србији у 2026. години.

Кинћећиљи нуашће їин времја нуоуо – Савремена влашка поезија

Документовањем, објављивањем и промовисањем поезије на влашком језику, доприноси се очувању традиције, језика и специфичног културног идентитета Влаха. Ове активности би помогле повећању видљивости влашке националне мањине, у исто време омогућавајући другим заједницама, и друштву у целини, боље разумевање богатства и доприноса влашке културе.

Прикупљене и објављене песме имаће и значајну едукативну улогу, односно могле би бити искоришћене као едукативни ресурс о влашкој култури у школама и другим институцијама и организацијама које се баве образовањем и културним дијалогом, а са циљем подстицања толеранције и разумевања културне различитости. Учешћем у културном и јавном простору, које би се постигло поменутиим активностима, допринело би се оснаживању влашке заједнице.

Укратко, документовањем и афирмисањем овог сегмента влашког савременог стваралаштва, допринело би се очувању и промоцији влашке културе, а самим тим и остваривању права влашке националне мањине на сопствени културни идентитет, језик и видљивије учешће у друштву.

АША А ФОСТ

Кйнд ће ашһептам нуапһа ла
ферјастă,
Н-ам гйнђит сă фиј а мја њевастă.

Ши кйнд пуњам умјеру ши сăрјај,
Јерјам уд ка кйнд јес ђин мърј.

Ши ће принђам акуоло йн брацă,
Да луна йц лумина йн фацă.

Ње питулам апруапе сунт мър,
Бăгам мйна ла пјепт ши капу йн пър.

Кйнд цесвăчај пъру ши йл слобăзај пје
спинарје,
Гйнђам, Дуамње, да ли јестă чева че
н-аре.

Да кйнд һ-ам вăзут йнтйј гуалă,
Шђијам кă мă ловјеђше во буалă.

Аша вјењам јеу йн туатă сара,
Петрекурăм сунт мър мăјкă туатă вара.

Пăнă ну ње принсă акуоло ал тăу тату,
Ши ђе ној аузй туот сату.

Ђиђиј фуга, мă дусăј йн стринăтађе,
Ши трекурă ањ мулц, таман шапђе.

Кйнд вењйј сă вăд сату,
Спусăрă кă һ-а мъритат дупă алту.

Ај фатă маре ши копил мăј мик,
Да јеу н-ам њичунђе њимик.

Ањи сă йнвйрђирă ка руата ла муарă,
Да драгосћа а нуастă сă спарсă ка
доуо урчуарă.

Ам аузит кă фач нунтă ла фатă,
Ама јеу йн сат ну мăј вин њичодатă.

Слободан алу Милă алу Кољицă

НЕКАДА БЕШЕ

Док ти под прозором нестрпљиво
стојих,
До сусрета нашег часе бројих.

Док скривен чеках да даш се у бег,
Бејах мокар кô први снег.

Грлио бих те одбеглу и бајну,
Само је месец знао нам тајну.

Под једним стаблом на месту старом
Даривала си ме природе даром.

Дуге ти косе мирисах и милових ти
груди,
Мислих, Господе, дај да само ми она
суди.

Кад најпре видех те гола стаса,
Тад знадох да више нема ми спаса.

Жељан те долазих ти свако вече,

Молисмо летњи час да мало тише
тече.

Кад отац твој нам прозре наше
сусрете смеле,
Село причаше јесени целе.

Ја чуо сам како туђина ме зове,
Реших да одем из муке ове.

Вратих се једне зиме,
Дознах да носиш друго презиме.

Децу си родила, мирно живиш,
Што одох не знам да л' ме кривиш.

Ја мислим на године прошле и како
још сам сâм,
И знам да тек сад се кајем што пустих
да гасне нам љубави плам.

Чух да удаћеш кћерку на пролеће,
Ал' мене село видети никад неће.

ВИСУ

Примовара ђин грађинă
Флуориљи ље куљеџам,
Ши ла а мја мйндруџă
Сара ље адучам.

Вара куљеџам ши йј дам мурă,
Да ја йнкиђа уојки ши йм да гурă.

Туамна куљеџам ши йј дам пара,
Да ја мије че мј-а дат вара.

Јарна јерја фриг ши времја ра,
Ама ја ши атунча јерја а мја.

Кйнд аш йнђињери йнкă одатă,
Ја ар фи јар а мја фатă.

Кйћодатă йнкă о висăз,
Ка кйнд йј дау йн гурă ђин пйње
мњез.

Слободан алу Милă алу Кољиџă

САН

Из врта свог с пролећа
Кидах цветове најлепше,
И драгој дадох да ноћ
На њих јој мирише.

Лети убирах купине сочне
И носих јој да јутро нам у сласти
почне.

С јесени бирах јој крушке слатке,
За те усне меке и глатке.

Зими беху снегови јаки,
А ми у љубави нежни и лаки.

Кад опет могао бих да будем млад,
Она би моја била и тад.

Још увек понекад сањам је,
Као да најслађе дајем јој своје све.

Слободан Цветић

СЃ ДУСЃ ТОТ ЫН ВЃНТ

Ам фост ћинјрђ ши фрумуасђ,
Нумђ јеу ла пђринц ѓн касђ.

Н-ам авут њич суорђ њич фраће,
Да пђринцј мј-а фђкут ђе туаће.

Кјнд ам крјескут фатђ маре,
Мулц а врут сђ мђ ѓнсуаре.

Јеу ам врут ла каса-мја,
Да ји н-а врут аша.

Тот ам авут ла миње пје масђ,
Ама јиј н-аврут ћињерј ѓн касђ.

Џаба јеу ам ашћептат,
Думњезђу аша бђјат ну мј-а дат.

Јеу м-ам ускат пје пђмјнт,
Да ај сђ дусђрђ ѓн вјнт.

Ну вру њима ла мошије,
Аша кум мј-а трђбујит мије.

Јеу ам аскулат ђе пђринц
Ши амјнат мј-а вјењит ѓн минц.

Акуша ам ѓмбђтрињит,
Ши ну мђј ѓм трђбује њимик.

Пђринцј а мурит, мошија с-а пђрђсит,
Ши сђ дусђ туот ѓн вјнт.

Слободан алу Милђ алу Кољицђ

СВЕ ЗБРИСАО МИ ВЕТАР

У младости бејаш лепотица,
Оцу и мајци кћи јединица.

Друга чеда моји не имаше,
Имање што стекоше мени даше.

Кад постах девојком зрелом,
Сви момци снише ме у белом.

Моји су желели зета,
имањем да им шета.

Раскошно живех, далеко од беде,
Ал' нико да зетује не хтеде.

Залуд беше моја нада,
Како старим сама, видим тек сада.

Поглед ми ка земљи бежи,
Сваки ми дан све је тежи.

Нико не хте кући мојој,
Осташе газде земљи својој.

Ја слушах родитеље слепо,
Потиснух што било ми лепо.

Сад немоћна сам и стара,
Не оста ми ништа сем пара.

Родитељи нису живи, ђаба сав нам
ћар,
Кад све збрисао ми ветар.

Слободан Цветић

ЧИЊЕВА М-А СПУС

Комшиу мјеу с-а дус њн Гермџије,
Ши баш мј-а фџаут пје воје мије.

Ј-а рџмџнс њеваста сџнгурџ џн пат,
Да јеу пје аја абја ам ашџепат.

Времја јерја мџндрџ примовара,
Ши јеу џнчепуј сџ мџ дук џн туатџ
сара.

Акуоло мџ сџтуруам џе фрумушаџџ,
Ши стам тот ку комшика-мја џн браџџ.

Пџнџ туамна ла ја баш џес м-ам дус,
Да чињева м-а вџзут ши ла комшиу
м-а спус.

Кџнд а веџит а касџ а луато ку фрика,
Ама ја луј ну ј-а спус џџмика.

Њџч јел мије џџмџк ну мј-а спус,
Ама акуоло џндџрџт ну мџј с-а дус.

А рамџнс а касџ сџ-ш вадџ ши џе фатџ,
Да јеу ку ја мџј њ-ам вџзут кџџодатџ.

Ја атунча туот џм спуџа мије,
Да кум ј-а фост суфџету јџј шџџије.

Н-а путут јел сџ о џа џн рџнд,
Да јеу џмбатрџџџџ ш-акума џм виџе
џн гџнд.

Слободан алу Мџлџ алу Коџџџџџ

НЕКО МЕ ЈЕ ОДАО

Мој је комшија отишђ у туђину,
Не слутивши сву моју милину.

Код куће оста му невеста млада,
Неверна беше њему, а мени рада.

Мирисаше нам пролећна јутра,
Ми волесмо се тако да не мислимо на
сутра.

Лепог јој се лица не могох нагледати,
Чар загрљаја не успех сагледати.

Крај ње се будих до у јесен позну,
Али неко о нама исприча причу
грозну.

Комшија кући дође намеран све да
сазна,
Она рече да то је прича празна.

Мене да пита није хтео,
Ал' одлучи остати дому живот цео.

Остаде да бригу о породици води,
Ми још каткад успеасмо да се сусрет
згоди.

Мени се исповедала о свему,
Јер срце јој не припада њему.

Он није могао да је смири,
А мени се та жена још и данас
мислима шири.

Слободан Цветић

ДУПЉ ТЈИЊЕ ПЛЈИГ

А трјекут ун ан
Дје кјнд ај пљекат
Сџ фиу сјнгур јеу
Ту м-ај блџстџмат.

Ај пљекат ла друм
Ши мј-ај спус кџ вињ
Да акума дје ној
Ну вреј сџ мај штјиј.

М-ај лџсат акас
Ш-ај пљекат ла стринџ
Пје туоц њ-ај ујтат
Ну мџј вреј сџ вињ.

Фџрџ тјиње штји
Кџ мје фок ши грјеу
Да копији мић
Плјинџе ка ши јеу.

Туатџ зџуа аштјепт
Јн гјндурј тје стрјг
Ѓин суомн ма дјештјепт
Дупџ тјиње плјинг.

Кјрста алу Јовџњењу

ТО ЈЕ МОЈ КРИК

Прође година
А тебе нема
На самотан живот
Судба ме спрема.

Пошла си на пут
Да вратиш се ти
Али сада за нас
Не желиш да знаш.

Код куће сам сâм
Док ти странствујеш
Не мислиш на нас
Зов нам не чујеш.

Кад нема те знаш
Горим у патњи сам
А дечји ми плач
Јечи сваки дан.

Без тебе данима венем
Твој прати ме лик
Из снова се пренем
Ово је мој крик.

Крста Станковић - Њењуловић

МА ГИНДЈЕСК ЛА МИНДРА-МЈА

Ма гиндјеск ла мйндра-мја
Кум јерја дје тјињерја,
Трекурă ањи ка вйнту
Ће батје, усукă пăмйнту.

Вйнту батје, суариљи ардје,
Ла лумје фаће пăкатје,
Вино, мйндро, кйнд ши кйнд
Кă ње дућем ђе курйнд.

Вјез кă ам ймбатрйњит,
Сйнт болнав ши остăњит,
Вино сă мăј тје привјеск
Пăнă ну ма одјињеск.

Адућец аминтја биње
Кум аљергам дупă тјиње,
Јерјам тјинăр ши фрумуос,
Дје тјиње, мйндро, војуос.

Јерјам тјинăр, сăнăтуос,
Акуш, мйндро, лăкримуос,
Н-ам ђе сă-ц мăј повјестјеск
Кă йм виње сă пљезњеск!

Кйрста алу Јовăњењу

ЈЕДНОМ ЈЕ МОЈА ДРАГА

Једном је моја драга
Била млада и блага,
Прохујале су године
Кô вихор што суши ледине.

Природа се рађа па умире,
Тај ток човека раздире,
До мене, драга, сврати
Јер живот нам се крати.

Мој свет сад је суморан,
Болан сам и уморан,
Да ми је да видим те
Док дани ми не одлете.

Желим да памтиш заувек
Да твој сам човек одувек,
Био сам некад леп и млад,
Жељан те, драга, кô и сад.

Био сам млад и полетан,
Сад сам ти, драга, уплакан,
Причу морам да свршим
Јер се од сете гушим!

Крста Станковић - Њењуловић

МА ЛАС ДЈЕ ЈУБИТ

Мйнд्रो, ну мај ма збјера,
Кă жеу сйнт јубирја-та.
Н-аскулта минћуњиљи тѳатје
Ће спун кă сйнт ла нăруадје.

Ла њићуна ну ма дук,
Љингă тјиње жеу ма кулк,
Ши дје тѳатје жеу ма лас
Ка сă вин ла тјиње акас.

Дје нăруадје фуг дје мулт,
Кă ка тјиње ну м-аскулт.
Ну дау гата пје његата,
Ту-м крештј копилу ши фата.

Дје мулт, мйнд्रो, м-ам гйндјит
Кă сă ма лас дје јубит,
Да јубиту-ј блăстăмат,
Њима ну са мај лăсат.

Дје мулт, мйндро, м-ам гйндјит
Кă сă ма лас дје јубит,
Ма лас, мйндро, кйнд ши уоцй,
Ма лас кйнд йнсуор њепуоцй.

Кйрста алу Јовăњењу

КЛОНИМ СЕ ЖЕНА ЗЛИХ

Драга, не срди се ти,
Једно смо за друго ми.
Не слушај о мени све те лажи
Да срце моје друге тражи.

Друге више не желим,
С тобом постељу делим,
Због тебе остављам их све
И долазим да љубим те.

Од махнитих бежим жена,
Нису ти ни до колена.
Брига ме је што постоје,
Ти си мајка деце моје.

Давно, драга, одлучих
Да клоним се жена злих,
Ал' љубити је проклетство,
Тера те на неверство.

Давно, драга, одлучих
Да клоним се жена злих
Кад лопову украте руке,
Престаћу кад оженим унуче.

Крста Станковић - Њењуловић

ТРИСТ СЙНТ, МЙНДРО

Ма йнтребј, мйндро, ће сйнт трист,
Ам висат рау ши грјеу вис,
Пӓринцй ну ми тј-а дат,
А веӓит алту тј-а луат.

Ту, мйндро, тје букурај,
Пје миӓе ну ма афлај,
Ла кйрӓмӓ ундје вин бјам,
Пљекаш да јеу ну штјијам.

Батјел пӓкату дје вин,
Тје дусӓш, пљекаш ла стрин,
Пљекаш, мйндро, ку фуриш,
Тје дусаш, ну мӓј веӓиш.

Трист сйнт, мйндро, трист дјемулт,
Лумја спуӓе, јеу н-аскулт,
Кӓ врјеј ку рйнд сӓ ма лаш,
Сӓ тје мӓриц ла уораш.

Трист сйнт, мйндро, трист дјемулт,
Лумја спуӓе, јеу н-аскулт,
Кӓ врјеј сӓ ма лаш ку рйнд
Ши сӓ муор ку тјиӓе йн гйнд.

Кйрста алу Јовӓӓеӓу

ТУЖАН САМ, ДУШО

Питаш, драга, што сам тужан,
Сан ми беше тежак, ружан,
Мени тебе не даше,
За другога те удаше.

Ти си била радосна,
Отишла си поносна,
Док ја вино пио сам
У кафани немаран.

Вино нек је проклето,
Све ми је сад отето,
Ти си кришом нестала,
Да ме волиш престала.

Тужан, душо, тужан сам,
Људи зборе, не слушам,
Да ћеш скоро отићи,
У град с другим побећи.

Тужан, душо, тужан сам,
Људи зборе, не слушам,
Да ћеш отићи скоро
Док ја ти умирем споро.

Крста Станковић - Њењуловић

ВИЈАЦА ЛА САТ

А вењит о времје ра,
Њ-а фăкут вијаца грја!
Ћињеришу с-а рăрит,
Карје с-а дус н-а мај вењит!
Сă баћем аринђиљи,
Сă кјемăм бјерзйљи,
С-апринђем фăљинариљи,
Сă баћем тубиљи,
Сă стрйгăм ла лумје йн сат
Кă н-авјем бăјат ђе йнсурат,
Њић фатă ђе мăритат,
Њић копил ђе боћезат!
Кă лумја са йнпуцйнат,
Ај ћињерј с-а йнстринăт,
Шй сату пустйј а лăсат!
Паркă аић ну рăсаре суариљи,
Паркă аић ну йнфлуор флуориљи,
Паркă ну йнгăлбиљеск гутујиљи,
Паркă ну сă мај фак зуориљи!
Ардă-л фоку ђ-аша нăказ!
Стăм ку лакрима пје образ!

Кйнд дăм уојкй ла окуол,
Вјеђем нума сату гуол!
Ну фăћец копиј ка ној,
Са фăћец уну ор дој.
Фăћец копиј ћинћ шй шасă,
С-авјец драгосће пингă касă!
Сă вă фије ињима пљинă,
Сă ну трăјиц ку суспинă!

Борикă алу Миљја алу Драгу

СЕОСКА ЧАМА

Дошло је тешко време,
Живот претворило у бреме!
Младеж се проредила,
У бели свет је отишла!
Звонима огласимо,
Родама јавимо,
Фењерима осветлимо,
Бубњеве лупајмо,
Нека свако у селу зна
Да момка за женидбу нема,
Девојку прстен да дâ,
Децу да буду крштена!
Мало је људи испод трема,
Док младост за бег се спрема,
У селу јој пустош дрема!
Као да овде сунце не уме да гране,
Као да руже не цветају више,
Као да дуња не жути и мирише,
Као да кад смркне не зна да сване!
Да ову муку гром убије!
Суза више не престаје!

Кад гледамо околину,
Осећамо сву празнину!
Нас пустош растужује,
Једно дете мало је.
Нека се деца рађају,
И кућу увесељавају!
Да срца вам срећно куцају,
Да као наша не јецају!

Боривоје Илић

ДОУО ИЊИМЕ КИЊД АШ АВЈА

Ће кинд, најка, ај плекат,
Гурица к-а та н-ам сарутат.
Шй дака ињима ц-ам дат,
Ту, најка, м-ај ујтат!

Доуо ињиме кинд аш авја,
Аљеминдоуо цй љ-аш да.
Нума уна о ам јеу
Шй пе ја ц-ам дато, пују-л мјеу!

Ће кинд, најка, м-ај ласат,
Јеу ну ћ-ам мај ујтат.
Йн туат сара ћ-ам ашћептат
Ка о-ј вења ла сарутат.

Кинд њ-ом интилња ној вродат,
Са шћи ка а фост о фат,
Каре ињима ц-а дато туат
Ши ну ћ-а ујтат њићодат!

Ће кинд, најка, м-ај ласат,
Јеу ну ћ-ам мај ујтат.
Йн туат сара ћ-ам ашћептат
Ка о-ј вења ла сарутат.

Борика алу Миљиа алу Драгу

ДА У ГРУДИМА ИМАМ СРЦА ДВА

Растасмо се, драги, ми,
Најслађи пољубац твој ми би.
Срце на длану дадох ти,
Ти то не осети!

Да у грудима имам срца два,
И тад би био срећа ми сва.
Ово срце једино
Теби на дар, моје вољено!

Отишô си, драги, ти,
Душа те моја памти.
Знао ниси да ћу те чекати
И тихо ноћу плакати.

Сретнемо ли се једном опет,
И поглед ми буде отет,
Знај да поклонила сам ти читав свет
И сваки из своје баште цвет!

Отишô си, драги, ти,
Душа те моја памти.
Знао ниси да ћу те чекати
И тихо ноћу плакати.

Боривоје Илић

ДРАГОСЋА-МЈА

Ла ињимă арђе о лăкримјуарă
Шй ун дуор ла о варă,
Ла о драгосће а трăкутă,
Кă ињимјуара н-о мај ујтă!

Оф, драгосћа-мја а ђин тйј,
Оф, дуору мјеу ал пустйј!
Ђи пје дунга ђалулүј,
Ђи пје ваља Вракњилүј!

Ласă ардă, ласă дуарă,
Кă њ-ам јубит нума о варă!
Оф, гурица дулђе а та,
Ну мăј ујтă ињима-мја!

Оф, драгосћа-мја а ђин тйј,
Оф, дуору мјеу ал пустйј!
Ђи пје дунга ђалулүј,
Ђи пје ваља Вракњилүј!

Ор мă јартă ор мă омуарă,
Ну-м лăса ињима сă мă дуарă!
Вино најка са ће вадă,
Са ће јубеск кйт јешћ драгă!

Оф, драгосћа-мја а ђин тйј,
Оф, дуору мјеу ал пустйј!
Ђи пје дунга ђалулүј,
Ђи пје ваља Вракњилүј!

Борикă алу Миљија алу Драгу

ПРВА ЉУБАВ

Срце ми узбуди суза тајновита
Што дуго беше скровита,
Сад сети ме на прошле дане,
На бол љубавну и старе ране.

Ех, прва ми љубав оста,
Ех, ти моја жељо пуста!
Чуваше те обронци,
Бистре Вратне сумраци!

Душа гори што те изгубих,
И само једно лето љубих!
Ех, та твоја уста медна,
Сваке су ми сузе вредна!

Ех, прва ми љубав оста,
Ех, ти моја жељо пуста!
Чуваше те обронци,
Бистре Вратне сумраци!

Сад убиј ме ил' мени се врати,
Не дај да срце ми за тобом пати!
Да милу видим те желим,
И дам ти се бићем целим!

Ех, прва ми љубав оста,
Ех, ти моја жељо пуста!
Чуваше те обронци,
Бистре Вратне сумраци!

Боривоје Илић

ЋИЊЕРЈАЦО, МАЈ ФЉЈ РЈНД

Ћињерјацо, мај фљј рјнд,
Шй мај вино кјнд ши кјнд.
Сă мај трăк пје унђе ам трăкут,
Сă јубеск кум ам јубит!

Сă-м вăд локу унђе ам вењит
Ку мјндруца ла јубит!
Са мај трăк ка вродатă,
Пи ла мјндра пи ла пуартă!

Пистă гард сă ње вуорбим,
Ку фуришу сă ње йнтйлњим,
Сă ње јубим кум њ-ам јубит,
Сă ну лăсăм локу пăрăсит!

Сă мј-о јау јар ђе мјнă,
Сă мерђем ла ођинă.
Гурица дулђе сă-ј сăрут,
Кум вродатă њ-а плăкут!

Ну ма лăса сă дореск,
Ку дуору тăу сă ймбăтрийеск!
Ћињерјацо, мај фљј рјнд,
Шй мај вино кјнд шй кјнд!

Борикă алу Миљја алу Драгу

МЛАДОСТИ, ЧЕЖЊУ СКРАТИ

Младости, чежњу скрати,
Тело ми души врати.
На стару ме стазу одведи
И драгу ми доведи!

Да видим оно старо место
Где драгу љубљах често!
Да старим путем прођем,
Драгој ми пред капију дођем!

Да ограду трошну пређем,
Па да поново станем слеђен,
Јер је кришом љубим често,
Не дам да затре нам се место!

Да ми је да дâ ми руку,
Скратила би ову муку,
И да опет заједно смо,
Кô што некад волесмо!

Ти ми не дај да патим,
Пусти да у тело се младо вратим!
Младости, чежњу скрати,
Тело ми души врати!

Боривоје Илић

ЈАР КИНД ПРИМОВАРА ВИЊЕ

Јар кинд примовара виње,
йнфрунђе дајко ал мйндру спиње
дй ла ђал дй ануостру сат,
луок је бун дă питулат;
ма ласйће дй йнвацат
шй вино ла сăрутат.

Ја вино, дајко, мај јут,
ла јубит јо сй-ц ажут,
сй ње јубим дајко нуој
јар ка голймби ај дуој.
Сй-м дај дајко гура а тја,
уоки а тйăј, шй љимбуца.

Сй веђјем дајкуцо одатă
кум трајйашће лумја туатă.
Одатă дајко трајим,
кйт њи ваку вакујим,
сй фим ку наруок шй паше,
да д' адуарă кум њ-ам фаше.

Живорад алу Иван алу Таљију

КАД ПРОЛЕЋЕ ОПЕТ ДОЋЕ

Кад пролеће опет дође
и олиста цветни трн
тамо изнад нашег села
где скривених места има...
Батали, цуро, учење!
Хајдемо на љубљење!

Дај пожуре! Драга дођи!
У љубави ћу ти помоћи.
Да се волимо, моја малена,
ко два голуба бела.
Дај ми усне медене,
слатки језик и очи те.

Да схватимо драга моја
како живи цео свет.
Једном се живи.
Један је век.
Нек' нас спокој и срећа прате.
А после је све лакше...

Живорад Томић

СТАУ ПОМЕЊИТ

Јо туатӓ нуапӓа стау помењит
дӓсупра дӓ ун вјерс мик,
шй петрекут ку дуор шй ку фаца а тӓа,
њеадӓнс дупа ћиње нӓродзӓск.

Јо ће висӓдз. Ту ми-ш фантазйје.
Шй дакӓ ињима а мја ај ймпушкато...
Дӓ врунђева ауд вуорбиљи а тӓаље
пӓнӓ мирусӓ грађина а ку флуорј.

Јо туатӓ нуапӓа стау помењит
шй вјерсурј дӓ ћиње фак,
сйнгур меланкољик.

Јо ку налушиљи ворбјеск
дӓ ћиње пӓнӓ ла мӓадза нуопцй,
шй нумиљи а тӓаље ље спун.

Живорад алу Иван алу Таљију

ЈА БДИМ

Ја целе ноћи бдим
над једним маленим стихом,
и праћен сетом и твојим ликом
нехотице за тобом лудим.

Ја тебе сањам. Ти си ми машта.
Иако ми срце рани моје...
Однекуда чујем речи твоје
док цветна мирише башта.

Ја бдим целе ноћи,
и стихове за тебе стварам
меланхонично у самоћи.

Ја са аветима разговарам
о теби, до саме поноћи,

Живорад Томић

НУ АЦЃЦА ФОКУ

Ну ацѣца фоку
дакѣ ну пуоц сѣ-л стинц
скйнѣиљѣји сѣр
йн туѣѣ пѣрцѣи
шѣ сѣ вреј
ну пуоц сѣ љ-ажунц.

Ну ацѣца фоку
Даке ну вреј сѣ ардз,
кѣнд гѣнѣешѣ кѣ приндз нѣруоку
атунч пуоц сѣ кадз.

Йн фок арѣѣ ињѣма
шѣ тот мѣј бун ѣн лумѣ
ну фѣча рѣу ла ѣѣма,
урсу жуакѣ шѣ ла пуарта-та мѣњѣ.

Пуцѣн трѣбуѣѣ уом са фијѣ уом,
ну фѣча гѣлчавѣ ла ѣѣма,
чѣ фач ц-о фач цѣјѣ
ѣѣ о сѣ-ц спаргѣ ињѣма.

Снежана алу Пѣтру лу Вава

НЕМОЈ РАСПИРИВАТИ ВАТРУ

Немој распиривати ватру
ако не можеш да је гасиш,
искре могу летети свуда
од њих не можеш да се спасиш.

Немој распиривати ватру
опећићеш се изненада,
кад будеш наомак среће,
губитника тешко сустиже правда.

Плам осваја срце
и све оно што се добрим може
назвати
не вреди ником пожелети нажао
зло може да се само по себи врати.

Мало је потребно човеку да буде
човечан,
мечка пред сваком капијом може да
игра,
све што човек чини, чини себи,
остало, то је додатна брига.

Снежана Шолкотовић

ПРИНЋЕ ВИНТУ

Принђе вину
дакә пуоц,
ажунђа-л кинд баће
пәнә ла колц...

Ла колцу кәши
ши мәј ђепарђе
принђел бәјађе,
пәнә мәј сә пуађе.

Принђе вину
потољашђеј пуђерја
атунч о са сймц
кйт пуађе мулт
сә вуорбјаскә тәчәрја.

Снежана алу Пәтру лу Вава

УХВАТИ ВЕТАР

Ухвати ветар
ако можеш
стигни га где досеже...
Ухвати га момче
где те чека
заустави ту
исконску снагу
да би осетио
колико може
да говори ћутња
човека...

Снежана Шолкотовић

САТУЉЕ!

Ма ујт јо ла сату мјеу
Шй-м виње ун парјерау,
Ну-с копији пје уљица
Ну-с бајецй, њиш фјећица.

Њиш пје кулмје ну-ј мај бун
А крјескут ругу йн друм
Њиш ун куош фуму ну мјарже
Пје праг а дат јарба вјарђе.

Ну је кокуош са мај кйнће
Гардурљи туаће фринће
Фјерјешћиљи йнпанжањиће
Извуариљи пустйњиће

Алу куј пуорц ту пакат
Карје ми ћ-а бластамат
Ку бластаму ал мај грјеу
Сатуље фрумуосу ал мјеу.

Туоц с-а дус пи друму луор
Шй ласара сату гуол
Ну м-аш мај опри ђе плинс
Сатуље, кум ај ажунс!

Марио алу Бора Пољак

ТУЖБА СЕЛУ

Док своје село гледам,
Цео се сети предам,
Улица тешким сном дрема,
Јер деце јој више нема.

Све куће у планини
Сад чаме у празнини,
Димњаци се без дима руше,
Пред прагом руже трни гуше.

Давно свршише песму петли,
У кући лампа не светли,
Пауци плету своје мреже,
Једино они не беже.

Да л' испашташ предака грех,
Што стиша ти дечји смех,
На те тешка клетва паде,
Мило ми село, ал' без наде!

Док бираше путе смело,
Пустош нам обгрли село,
Плаче ми душа цела,
Над судбом мога села!

Марио Пољаковић

ЋИЊЕРЈАЦА-МЈА

Ћињерјаца мј-а фрумуасă,
Унђе ај пљекат?
Ће душ ђе ла миње,
Ну мај ашћетат.
Аре уому зйље буње,
Да аре шй рăље,
Кйт јешћ ћинăр,
Ту ку мйна ажунђ луна
Шй коборј ла стăље.
Руата вијецй сă йнтуарше,
Јут ймбăтрйњим,
Ка астăз њ-ам фăкут,
Мйње ној мурим.
Пје лумје кйнд виње уому,
Н-аре аур њиш мăтасă,
Ћи јел њимик ну рăмйње,
Нума нумиљи ше йл ласă.

Марио алу Бора Пољак

МЛАДОСТИ МОЈА

Младости моја најдража,
Куда пошла ти си?
Одлазиш ми брзо,
Чекала ме ниси.
Човек живи дане срећне,
А и лоши језде,
Све док млад си,
Руке пружаш ка месецу,
Скидаш с неба звезде.
Живот конце мрси, окреће се круг,
Старимо за трен,
Кô данас рођен сам,
Сутра умирем.
Кад човек види светлост дана,
Го је тада, без иметка,
Смрт кад дође, он је ништа,
Оставља само име претка.

Марио Пољаковић

АЈДЃ

Ор ма лаш, ор сѧ-ц фију ђе драг.
Ајдѧ сѧ фим јар дуој, мйње шй
појмйње.

Ну ће питула йн лумја трекутѧ,
кѧ јо м-ам питулат мѧј наинће
йн уоки тјеј сѧ ну м заујц
њишкйнд, њишкйнд...

Сѧ фим дуој суфљецуорј
каре сѧ кајеск,
да каре сйнт куноскуц каре
вродатѧ драгоста уну ла алту
а шерут.

Йц дѧ йн гйнд.
Ну пуот сѧ мѧј так.

Н-ам кућедзат сѧ м-а
руог, ама акума йц спун,
кућеистина-ста је ка трају ђе адйнк.

Ам умблат пје друмурј ку сйнгуратаѧа,
ка сѧ-м гасѧск аја ш-ам врут, ше
мј-а плакут шй мј-а фост драг.
Акума јар пје ћиње ћ-ам гасйт.

Љубинка алу Миле

ХАЈДЕ

Ил' ме пусти,
ил' се на ме смили.
Хајде да смо опет двоје
и сутра и прекосутра.

Немој се крити у свету несталих,
ја сам се већ сакрила у очима твојим,
да ме не заборавиш никад, никада...

Будимо две душе
покајања препознате,
које су љубав давно
једна другој просиле.
Сећаш ли се.

Не могу ја више ћутати
и нисам ти смела рећи,
ал' сад ти велим,
истина је ова ко живот дубока.

Лутала сам стазама усамљеним
да би хтења своја остварила.
И ето, опет сам тебе пронашла.

Љубинка Димитријевић

АСТАЏЗ

Астаџз дака ма дук...
Мј-ај спус са ну ма плинг,
ка н-ај врја,
йн ињима-мја
са фи фуаја мај ђи ла урма,
њиш пикура,
њиш његура.
Астаџз дака ће душ...
ка ајману ам са умблу,
пин висурљи грјеље, пе шјеру вйнатак
ку стаљиље ђе сјрма.
Ну пуоц ту са фиј љин йн луманарја
плингуася.
Астаџз ђ-ај дус...

Йн варсату зуорилор, мај йншелујит.
Ку вјарсу ђин пјепт, йц имбуњеск...
Њишкйнд н-о са фи зујтарја-мја,
ка ној ђиспарцйц н-а мај фост.
Лумја са ва пјерђа, стаљиљи са ва
стйнжа.

Јо, пасаре ђе аур, пје поду
кулкубаулуј,
ку гајка ла ињимя, паня ла ћиње ам
са збуор,
повјаста нуастря са н-о пјерђем.
Ка ној ам фост Суарилји ку Луна,
ињима ку суфљету.
Ну ма зујта, паня ла ћиње аш ажунжа.

Љубинка алу Миле

ДАНАС

Данас ако одем...
Рекао си ми, немој плакати.
Знам да не волиш бити задња
странуца књиге,
ни тачка, ни тишина.
Данас, ако одеш...
К'о луталица ћу ходати,
с' тешким сновима небом плаветним,
сребрних звезда.
Не можеш ти бити
спокој у плачу
свећа воштаних.
Данас си отишао...
У зори просутој, преварио си ме.
С' тугом посред груди,
обећавам,
мој заборав никад нећеш бити,
јер растанак нисмо хтели.
Људи ће умирати,
звезде погасити,
златна птица ћу постати,

са срцем стиснутим, теби долетећу,
да нам се прича не погуби.
Били смо Сунце и Месец, срце и
душа.
Не заборави ме, до тебе стићићу ја.

Љубинка Димитријевић

Автори ла кйнћеће / Списак аутора

**Слободан алу Милă алу Кољица – Слободан Цветић
Кйрста алу Јовăњењу – Крста Станковић- Њењуловић
Борикă алу Миљија алу Драгу – Боривоје Илић
Живорад алу Иван а Таљији – Живорад Томић
Снежана алу Пăтру лу Вавă – Снежана Шолкотовић
Марио алу Бора Пољак – Марио Пољаковић
Љубинка алу Миле – Љубинка Димитријевић**

ЦИП

КЊИГЕБИЉИ НУАШЋЕ
ЋИН ВРЈЕМЈА НУОУО

САВРЕМЕНА ВЛАШКА
ПОЕЗИЈА

КИНЋЕЋИЉИ НУАШЋЕ ЋИН ВРЈЕМЈА НУОУО

САВРЕМЕНА ВЛАШКА ПОЕЗИЈА

Едитор / Издавач: Асоцијација Гергина, Њигоћину / Удружење
Гергина Неготин

Менаџеру ла лукрарјџ / Менаџер пројекта: др Синџ алу Челоју / др
Синиша Челојевић

А тилмаћит пје љимба сјрбјаскџ / препев на српском: Милица
Стевановић

А спус пје љимба Влахилор / рецитоване на влашком језику:
Снежана алу Дџњилџ / Снежана Челојевић

А спус пје љимба сјрбјаскџ / рецитоване на српском језику:
Данијела алу Белањи / Данијела Николић

Мајстору тонулуј / тон мајстор: Јовица алу Шушу / Јовица Миљковић

Снимујит њн студио лу Јовица алу Шушу, Јабуковаџу

Снимљено у студију Јовице Миљковића, Јабуковаџ

А ѡнвирсћелат / графички дизајн: Бранка Благојевић

Ку туоту цџње / укупно трајане:

© 2026 Кинџећилџи Влахилор џин врјемја нуоуо

© 2026 Gergina Records

Gergina cd 016

ISBN-978-86-80602-47-9

www.gergina.org.rs